Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1467/2014, ECLI:CZ:NS:2015:21.CDO.1467.2014.1

Číslo: 91/2015

Právní věta:

Rozsáhlost doplnění dokazování ve smyslu ustanovení § 213 odst. 4 o. s. ř. nevyjadřuje počet (množství) důkazů, které by měly být za odvolacího řízení provedeny, nýbrž rozsah skutečností významných pro posouzení věci, ohledně kterých je třeba za odvolacího řízení doplnit dokazování. Zcela nedostatečným dokazováním se má v tomto ustanovení na mysli stav, kdy soud prvního stupně sice provedl některé důkazy, avšak šlo o důkazy zjevně nezpůsobilé objasnit skutečnosti, které jsou pro rozhodnutí nebo řízení významné.

Má-li odvolací soud za to, že mají být provedeny jiné než účastníky řízení navržené důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu a které vyplývají z obsahu spisu, nemůže rozhodnutí soudu prvního stupně z tohoto důvodu zrušit; v takovém případě je na odvolacím soudu, aby uvedené důkazy provedl sám.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.03.2015

Spisová značka: 21 Cdo 1467/2014

Číslo rozhodnutí: 91

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dokazování, Neplatnost právního úkonu, Okamžité zrušení pracovního poměru, Povinnosti zaměstnanců

Předpisy: § 213 odst. 4 o. s. ř. ve znění do 31.12.2013
§ 213a odst. 1 o. s. ř. ve znění do 31.12.2013

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nedatovaným dopisem, doručeným žalobkyni dne 21. 6. 2010, žalovaný sdělil žalobkyni, že s ní rozvazuje pracovní poměr okamžitým zrušením, neboť žalobkyně jako zaměstnanec žalovaného „na pozici“ obchodní referent „v měsíci červnu 2010 vyskladnila letecké přístroje pro společnost A. I., a. s,. podle dodacích listů č. 100220, 100212, 100705 a 100722 v celkové hodnotě přes 1 600 000 milionu Kč“, a to „přesto, že toto zboží nemělo být ještě v celkovém rozsahu v předmětu období dle závazných objednávek dodáno“, že žalobkyni k tomu nebyl dán pokyn zaměstnavatele a že vyskladnění zboží ani nebylo v takovém rozsahu požadováno zákazníkem, podle prohlášení

společnosti A. I., a. s., nebylo zboží podle dodacích listů č. 100720, 100712, 100705 a 100722 v celkové ceně 1 600 000 milionu Kč dodáno a podle prohlášení společnosti T., spol. s r. o., nebyla zásilka obsahující předmětné zboží předána k přepravě. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně na základě objednávky č. P105 připravila údajně na základě dodacího listu č. 710090950 zboží v celkové hodnotě 323 250 Kč k „osobnímu odběru", ale podle evidence zaměstnavatele „založila předmětný dodací list, aniž by byl opatřen podpisem odběratele", že „tato objednávka není pravou objednávkou vystavenou společností XIO a. s." a že podle prohlášení této společnosti „nebyla objednávka vystavena a zboží nebylo společnosti dodáno". V tomto jednání žalobkyně spatřoval žalovaný „hrubé porušení povinností zaměstnance".

Žalobkyně se domáhala, aby bylo určeno, že uvedené okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že neporušila žádnou svou pracovní povinnost, neboť vyskladnila zboží objednané společností A. I., a. s., a dne 31. 5. 2010 kolem 15.00 hodin je předala „ve formě dvou kusů zásilek" v sídle žalovaného řidiči přepravce T., spol. s r. o., u něhož objednala přepravu předmětné dodávky, což řidič přepravce stvrdil svým podpisem. Následně bylo zjištěno, že společnosti A. I., a. s., byla doručena pouze jediná zásilka, a žalobkyně proto zahájila s přepravcem reklamační řízení, o jehož výsledku však „již nemá žádné povědomí", neboť žalovaný jí dnem 7. 6. 2010 zabránil v přístupu do práce. K jednání vytýkanému jí žalovaným v souvislosti s dodávkou pro společnost XIO a. s. se žalobkyně „nemá možnost vyjádřit", neboť „dodávku pro společnosti XIO a. s. z listopadu 2009 žalovaný prověřoval teprve poté, co žalobkyni v červnu 2010 znemožnil další výkon práce". Žalobkyně zdůraznila, že v listopadu 2009 byla u žalovaného provedena inventura, kterou nebyly zjištěny žádné nedostatky, a žalobkyni nebylo „nic vytčeno". Okamžité zrušení pracovního poměru není podle názoru žalobkyně „dostatečně skutkově specifikováno", neboť v něm není uvedeno, kterou konkrétní pracovní povinnost žalobkyně porušila, a není „dostatečně skutkově konkretizováno vlastní jednání žalobkyně", které žalovaný považuje za „hrubé porušení povinností zaměstnance".

O b v o d n í s o u d pro Prahu 4 – poté, co usnesením vyhlášeným u jednání dne 13. 4. 2011 vyloučil k samostatnému řízení vzájemný návrh žalovaného, aby mu žalobkyně zaplatila na náhradě škody 2 342 770 Kč s úroky z prodlení – rozsudkem ze dne 19. 9. 2012 doplněným rozsudkem ze dne 19. 9. 2012 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 14 520 Kč k rukám advokáta JUDr. A. S., Ph.D., a „na účet zdejšího soudu svědečné v částce 3 302 Kč". Zjistil, že žalobkyně byla u žalovaného zaměstnána jako obchodní referent, že jejím hlavním úkolem bylo „vyřizovat požadavky zákazníků" a že inventurou provedenou ve „skladu jejích výrobků" bylo zjištěno, že dne 31. 5. 2010 došlo k expedici zboží pro zákazníka A. I., a. s., (jednoho kartonu o váze 5 kg) a že tato zásilka byla předána k přepravě společnosti T., spol. s r. o., a zákazníkovi byla doručena. Na objednávce přepravy této zásilky bylo připsáno „+ 1" a „hmotnost 4 + 5". Zásilka, která měla být obsažena ve druhém balíku, jenž měl být předán k přepravě, a která měla představovat zboží v hodnotě 1 400 000 Kč, však nikdy nebyla předána k přepravě a v reklamačním řízení provedeném u přepravce bylo zjištěno, že společnost A. I., a. s., si objednala pouze „1 x přepravu jednoho balíku" a že doklady předložené žalobkyní nikdy nebyly podepsány řidičem přepravní společnosti T., spol. s r. o., a nebyla k nim připojena ani objednávka „druhého balíku" připsaná na dokladech předložených žalobkyní. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že uvedeným jednáním žalobkyně porušila své pracovní povinnosti natolik závažným způsobem, že bylo na místě rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením, aniž by bylo třeba zabývat se tím, zda se žalobkyně dopustila též druhého skutku, který jí byl vytýkán v okamžitém zrušení pracovního poměru a který se týkal dodávky zboží společnosti XIO a. s.

K odvolání žalobkyně M ě s t s k ý s o u d v Praze usnesením ze dne 26. 6. 2013 zrušil rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že soud prvního stupně si nezajistil dostatečné skutkové podklady „pro úplná skutková zjištění a správné právní posouzení

věci“, že „své rozhodnutí neodůvodnil podle ustanovení § 132 a 157 o. s. ř.“ a že „jeho skutkové i právní závěry jsou rozporuplné a nepřesvědčivé“. Vytkl soudu prvního stupně, že v souvislosti s vyskladněním leteckých přístrojů pro společnost A. I., a. s., v červnu 2010 neprovedl žádné dokazování v tom směru, zda „byl dán zákaz provedení akceptace objednávky, vyskladnění a dodání zboží“, a že se nezabýval dalším důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru spočívajícím v tom, že na základě „nepravé“ objednávky společnosti XIO a. s. měla žalobkyně vyskladnit zboží v celkové hodnotě 323 250 Kč k „osobnímu odběru“. Shledal, že v souvislosti s vyskladněním zboží v červnu 2010 soud prvního stupně neprovedl dokazování „v dostatečném rozsahu“, neboť pokládal za nadbytečný výslech svědků J. P. a P. P. „za účelem zjištění obvyklého postupu při vyřizování obdobných obchodních případů“. Uzavřel, že se „jeví vhodné doplnit dokazování obsahem trestního spisu, resp. zabývat se totožností skutkového vylíčení závažného porušení pracovní kázně žalobkyně zvlášť hrubým způsobem ve spojení s odsuzujícím rozsudkem“.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal žalovaný dovolání. Namítá, že odvolací soud, jestliže se neztotožnil se skutkovými závěry soudu prvního stupně, měl tento svůj závěr patřičně odůvodnit a nikoli pouze obecně uvést, že „dokazování soudu prvního stupně zůstalo neúplné“. Dovolatel vytýká odvolacímu soudu, že nezohlednil, že žalobkyně byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2013 pravomocně odsouzena za zpronevěru leteckých přístrojů, jejichž výrobní čísla se shodují s výrobními čísly na dodacích listech č. 100720, 100712, 100705 a 100722, které žalobkyně „fiktivně vyskladnila“ a které jsou uvedeny v okamžitém zrušení pracovního poměru. Žalovaný považuje za nadbytečné vrácení věci soudu prvního stupně k doplnění dokazování celým trestním spisem vedeným u Městského soudu v Praze, neboť potřebná skutková zjištění lze učinit i z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2013, který byl doručen odvolacímu soudu ještě před jeho jednáním. Dovolatel má za to, že postup odvolacího soudu, kterým „de facto dochází k nedůvodnému popírání skutkových závěrů soudu prvního stupně“, je v rozporu se zásadou procesní ekonomie a neúměrně zatěžuje účastníky.

Žalovaný navrhl, aby dovolací soud zrušil usnesení odvolacího soudu a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013, neboť řízení ve věci bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanoveních § 237, 238 a 238a o. s. ř.

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je

dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

V projednávané věci závisí napadené usnesení odvolacího soudu mimo jiné na vyřešení otázky hmotného práva, zda v případě více jednání uvedených v okamžitém zrušení pracovního poměru, v nichž zaměstnavatel spatřuje porušení povinnosti zaměstnance vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem, musí být – má-li jít o platné rozvázání pracovního poměru – v řízení před soudem prokázáno každé z nich, a na vyřešení otázky procesního práva, za jakých podmínek může odvolací soud zrušit rozhodnutí soudu prvního stupně, je-li ke zjištění skutkového stavu věci třeba provést další důkazy. Protože při řešení první z těchto právních otázek se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a protože druhá z nich v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla ve všech souvislostech vyřešena, je dovolání proti usnesení odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalovaného je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba posuzovat i v současné době – vzhledem k tomu, že žalobkyně se domáhá určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, které jí bylo doručeno dne 21. 6. 2010 – podle zákona č. 262/2006 Sb., zák. práce, ve znění zákonů č. 585/2006 Sb., č. 181/2007 Sb., č. 261/2007 Sb., č. 296/2007 Sb. a č. 362/2007 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 116/2008 Sb. a zákonů č. 121/2008 Sb., č. 126/2008 Sb., č. 294/2008 Sb., č. 305/2008 Sb., č. 306/2008 Sb., č. 382/2008 Sb., č. 286/2009 Sb., č. 320/2009 Sb. a č. 326/2009 Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 31. 12. 2010.

Podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce zaměstnavatel může výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem.

Dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci patří k základním povinnostem zaměstnance vyplývajícím z pracovního poměru (srov. § 38 odst. 1 písm. b/ zák. práce) a spočívá v plnění povinností, které jsou stanoveny právními předpisy (zejména ustanoveními § 301 a § 302 – 304 zák. práce), pracovním řádem nebo jiným vnitřním předpisem zaměstnavatele, pracovní nebo jinou smlouvou nebo pokynem nadřízeného vedoucího zaměstnance. Má-li být porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci (dále též jen „pracovní povinnosti“) právně postižitelné jako důvod k rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, musí být porušení pracovní povinnosti zaměstnancem zaviněno (alespoň z nedbalosti) a musí dosahovat určitý stupeň intenzity. Zákoník práce rozlišuje – jak vyplývá z ustanovení § 52 písm. g) a § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce – mezi méně závažným porušením pracovní povinnosti, závažným porušením pracovní povinnosti a porušením pracovní povinnosti zvlášť hrubým způsobem. Porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci nejvyšší intenzity (zvlášť hrubým způsobem) je důvodem k okamžitému zrušení pracovního poměru nebo k výpovědi z pracovního poměru (§ 55 odst. 1 písm. b/, § 52 odst. 1 písm. g/ část věty před středníkem, zák. práce).

Ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce patří k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. k takovým právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Pro posouzení, zda zaměstnanec porušil povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci méně závažně, závažně nebo zvlášť hrubým způsobem, zákon nestanoví, z

jakých hledisek má soud vycházet. V zákoníku práce ani v ostatních pracovněprávních předpisech nejsou pojmy „méně závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci“, „závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci“ a „porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem“ definovány, přičemž na jejich vymezení závisí možnost a rozsah postihu zaměstnance za porušení takové povinnosti. Vymezení hypotézy právní normy tedy závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu; soud může přihlédnout při zkoumání intenzity porušení pracovní povinnosti zaměstnance k jeho osobě, k funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a situaci, v níž došlo k porušení pracovní povinnosti, k míře zavinění zaměstnance, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností zaměstnance, k důsledkům porušení uvedených povinností pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním zaměstnanec způsobil zaměstnavateli škodu, apod. Zákon zde ponechává soudu širokou možnost uvážení, aby rozhodnutí o platnosti rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením nebo výpovědí odpovídalo tomu, zda po zaměstnavateli lze spravedlivě požadovat, aby pracovní poměr zaměstnance u něj nadále pokračoval (srov. ve vztahu k obsahově shodné dřívější právní úpravě rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 6. 1995, sp. zn. 6 Cdo 53/94, uveřejněný v časopise Práce a mzda č. 7-8, roč. 1996, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 2000 sp. zn. 21 Cdo 1228/99, uveřejněný pod č. 21 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2001).

Z uvedeného vyplývá, že pro posouzení platnosti výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. g) zák. práce nebo okamžitého zrušení pracovního poměru podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce není podstatné, kolik z jednání označených ve výpovědi nebo v okamžitém zrušení pracovního poměru jako porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci bylo skutečně v řízení před soudem jako porušení pracovní povinnosti posouzeno, ale zda ono zjištěné (ona zjištěná) porušení pracovní povinnosti dosahuje (ve svém souhrnu dosahují nebo alespoň jedno z nich dosahuje) takové intenzity, že může být (mohou být) podřazeno (podřazena) pod pojmy „méně závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci“, „závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci“ nebo „porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem“ (ve vztahu k obdobné právní úpravě v předchozím zákoníku práce srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2005, sp. zn. 21 Cdo 2375/2004, který byl uveřejněn pod č. 142 v časopise Soudní judikatura, roč. 2005).

Dospěl-li proto v projednávané věci soud prvního stupně k závěru, že jednání žalobkyně v souvislosti s vyskladněním leteckých přístrojů pro společnost A. I., a. s., v červnu 2010, které jí bylo vytýkáno žalovaným v okamžitém zrušení pracovního poměru doručeném jí dne 21. 6. 2010, dosáhlo intenzity porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k žalobkyní vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem, a že proto samo o sobě postačuje k rozvázání pracovního poměru se žalobkyní okamžitým zrušením, nebylo třeba, aby se – byl-li tento jeho závěr správný – zabýval též dalším jednáním vytýkaným žalobkyni v okamžitém zrušení pracovního poměru a spočívajícím v tom, že na základě „nepravé“ objednávky společnosti XIO a. s. měla vyskladnit zboží v celkové hodnotě 323 250 Kč k „osobnímu odběru“.

Podle ustanovení § 219a odst. 2 o. s. ř. odvolací soud rozsudek nebo usnesení, jímž bylo rozhodnuto ve věci samé, zruší také tehdy, jestliže ke zjištění skutkového stavu věci je třeba provést další účastníky navržené důkazy, které nemohou být provedeny v odvolacím řízení (§ 213 odst. 3 a 4 o. s. ř.); ustanovení § 213 odst. 5 o. s. ř. tím nesmí být dotčeno.

Podle ustanovení § 213 odst. 4 o. s. ř. odvolací soud doplní dokazování o účastníky navržené důkazy, které dosud nebyly provedeny, ukazuje-li se to potřebným ke zjištění skutkového stavu věci; to

neplatí jen tehdy, má-li být provedeno rozsáhlé doplnění dokazování a jestliže ke skutečnosti, jež jimi má být prokázána, dosud nebylo provedeno žádné nebo zcela nedostatečné dokazování.

Z citovaného ustanovení § 213 odst. 4 o. s. ř. vyplývá, že doplnění dokazování o dosud neprovedené důkazy, které byly navrženy za řízení před soudem prvního stupně (v souladu s požadavky ustanovení § 118b o. s. ř.) nebo které byly navrženy až před odvolacím soudem a jsou z pohledu ustanovení § 205a a 211a o. s. ř. přípustné, provádí – je-li to potřebné ke zjištění skutkového stavu věci – odvolací soud. Toto doplnění dokazování nemusí být provedeno v odvolacím řízení jen tehdy, představuje-li rozsáhlé doplnění dokazování a nebylo-li ke skutečnosti, která má být prokázána, dosud (před soudem prvního stupně) provedeno žádné dokazování nebo bylo-li k ní provedeno jen zcela nedostatečné dokazování. Obě podmínky uvedené v ustanovení § 213 odst. 4 o. s. ř. musí být splněny kumulativně; odvolací soud není povinen provést navržené důkazy jen tehdy, jestliže má být provedeno rozsáhlé doplnění dokazování a současně jestliže ke skutečnosti, jež jimi má být prokázána, dosud nebylo provedeno žádné nebo zcela nedostatečné dokazování. Za účelem provedení těchto důkazů může být rozhodnutí soudu prvního stupně podle ustanovení § 219a odst. 2 o. s. ř. zrušeno.

Rozsáhlost doplnění dokazování nevyjadřuje počet (množství) důkazů, které by měly být za odvolacího řízení provedeny, ale vždy rozsah skutečností významných pro posouzení věci, ohledně kterých je třeba za odvolacího řízení doplnit dokazování. Zcela nedostatečným dokazováním se má v ustanovení § 213 odst. 4 o. s. ř. na mysli stav, kdy soud prvního stupně sice některé důkazy provedl, avšak šlo o důkazy zjevně nezpůsobilé objasnit skutečnosti pro rozhodnutí nebo řízení významné. Zcela nedostatečné dokazování je třeba odlišit od neúplného dokazování, o něž jde zejména tehdy, kdy soud prvního stupně provedl důkazy obecně vzato způsobilé prokazovanou skutečnost objasnit, avšak v konkrétním případě k tomu nedošlo, a je proto třeba (v zájmu zjištění skutkového stavu věci) provést ještě další důkazy.

Má-li odvolací soud za to, že mají být provedeny jiné než účastníky řízení navržené důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu a které vyplývají z obsahu spisu (§ 120 odst. 3, věta první, o. s. ř.), nemůže postupovat podle ustanovení § 219a odst. 2 o. s. ř. Ustanovení § 120 odst. 3, věta první, o. s. ř. totiž soudu neukládá, ale jen umožňuje, aby takové důkazy provedl; nevyužil-li soud prvního stupně takové možnosti a hodlá-li ji využít odvolací soud, je na něm, aby také sám (srov. § 213a odst. 1 o. s. ř.) tyto důkazy provedl.

V projednávané věci nepředstavovalo doplnění dokazování výslechy svědků J. P. a P. P. navrženými účastníky za řízení před soudem prvního stupně – z hlediska rozsahu skutečností významných pro posouzení věci – rozsáhlé doplnění dokazování, neboť oba uvedení svědci měli být vyslechnuti pouze k „obvyklému postupu při vyřizování obdobných obchodních případů“ jako byl případ týkající se žalobkyně v souvislosti s vyskladněním zboží pro společnost A. I., a. s., v červnu 2010. Kromě toho ani nešlo o případ, kdy by ke skutečnosti, která měla být výslechy svědků J. P. a P. P. prokázána, nebylo před soudem prvního stupně provedeno žádné dokazování nebo kdy by k ní bylo provedeno jen zcela nedostatečné dokazování, neboť k této skutečnosti bylo soudem prvního stupně provedeno dokazování, a to důkazy způsobilými ji objasnit (zejména výslechy svědků E. M., L. J., T. K.a M. H. a výslechy žalobkyně a člena představenstva žalovaného Ing. V. N.). Podmínky pro to, aby doplnění dokazování výslechy uvedených svědků nemuselo být provedeno v odvolacím řízení a aby rozhodnutí soudu prvního stupně mohlo být z důvodu neprovedení těchto důkazů zrušeno odvolacím soudem podle ustanovení § 219a odst. 2 o. s. ř., proto v posuzovaném případě nebyly – jak vyplývá z výše uvedeného – splněny. Tyto podmínky nebyly splněny ani ve vztahu k důkazu „obsahem trestního spisu“, neboť provedení tohoto důkazu nenavrhl žádný z účastníků. Měl-li odvolací soud za to, že uvedený důkaz, který vyplývá z obsahu spisu, má být proveden, neboť je potřebný ke zjištění skutkového stavu, bylo na něm, aby tak učinil – v souladu s ustanovením § 213a odst. 1 o. s. ř. – sám.

Vytýká-li odvolací soud soudu prvního stupně, že v souvislosti s vyskladněním leteckých přístrojů pro společnost A. I., a. s., v červnu 2010 neprovedl žádné dokazování v tom směru, zda „byl dán zákaz provedení akceptace objednávky, vyskladnění a dodání zboží“, přehlíží, že účastníci k této skutečnosti žádné důkazy nenavrhli. Měl-li za to, že účastníci nebo některý z nich v tomto směru nesplnili povinnost označit důkazy k prokázání svých tvrzení (§ 120 odst. 1, věta první, o. s. ř.), měl postupovat podle ustanovení § 213b o. s. ř.

Dovolací soud nesouhlasí ani se závěrem odvolacího soudu, že rozsudek soudu prvního stupně je – vzhledem k tomu, že soud prvního stupně „své rozhodnutí neodůvodnil podle ustanovení § 132 a 157 o. s. ř.“ a že „jeho skutkové i právní závěry jsou rozporuplné a nepřesvědčivé“ – nepřezkoumatelný (§ 219a odst. 1 písm. b/ o. s. ř.). Měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. I když rozhodnutí soudu prvního stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu odvolání – na újmu uplatnění práv odvolatele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013 sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, který byl uveřejněn pod č. 100 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2013). V posuzovaném případě odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně – i přes jeho nedostatky vytýkané odvolacím soudem – vytvářelo dostatečnou oporu k tomu, aby žalobkyně mohla v odvolání proti němu uplatnit odvolací důvody uvedené v ustanovení § 205 odst. 2 o. s. ř., a proto nelze pokládat tento rozsudek za nepřezkoumatelný.

Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu není správné. Vzhledem k tomu, že nejsou podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu usnesení odvolacího soudu, Nejvyšší soud toto usnesení zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu (Městskému soudu v Praze) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2, věta první, o. s. ř.).